

CUVÂNT ÎNAINTE

Motto:

*„Puterea și fericirea unui stat se află
în puterea și fericirea mulțimii”*

M. Kogălniceanu

MEMORIILE ȘI ȘCOALA VIETII

M-AM NĂSCUT între două lumi. Am crescut ca fiu de oameni simpli cu tată pe frontul de Răsărit 4 ani și apoi 4 ani în lagărul siberian. Bunicul din partea tatei era fiul lui ardelean, ce a venit cu oile din satul 7 sate, astăzi Săcele, și s-a căsătorit cu fiica boierului. Bunicul din partea mamei a participat la România Mare, era poreclit „Cinstit tataie”, sintagmă ce o folosea zi de zi în discuțiile cu consătenii, membru Partidului Țărănesc, condus de ION MIHALACHE, condamnat pentru sabotaj, după confiscarea a 25 ha teren arabil în Bărăgan și a batozei, eliberat când eu mă pregăteam să intru în clasa întâi. Colectivizarea l-a lăsat pe tatăl meu fără cai, atelaje și 5 ha de pământ, după ce era bătut noapte de noapte până la 4 dimineața, că e agent de influență, se opune colectivizării și influențează consătenii. Ciclul primar l-am făcut cu învățătorul ce mi-a propus la ultima oră să scriu despre buchetul său de trandafiri: „când vei ajunge tu mare”, gimnaziul cu profesori calificați și ambițioși, responsabili și iubitori de profesie și elevi. Liceul pedagogic l-am făcut la Galați cu o elită de profesori la limba română (la care am luat 10 în clasa a X-a, pentru recitarea a celor 98 de strofe din Luceafărul (la bacalaureat, decanul de la filologie de la Universitatea Galați, mi-a propus și garantat admiterea la facultate, dacă mă înscriu la examenul de admitere). Profesoara de limba română s-a interpus și i-a spus că de ani de zile mă roagă să urmez filologia, dar am optiunea pentru: „istorie”. Desigur, viața și trecutul tatălui și bunicului meu m-au însuflețit pentru istorie și adevărul istoric, dar în anul al III-lea de liceu în luna aprilie a anului 1968, m-am ridicat în picioare când a intrat profesoara de istorie în clasă, și am întreat-o: „De ce așteptăm să moară conducătorii să spunem adevărul”? (La Plenara CC al PCR, Ceaușescu l-a criticat pe Gheorghe Gheorghiu-Dej, și a cerut reabilitarea lui Lucrețiu Pătrășcanu! Un curaj nebun pentru vremurile acelea, de săraca profesoară se întrea dacă nu sunt pus să o provoc. La prima mea „reciclare” și ultima sa „reciclare”, mi-a reamintit: „fir-ai al dracului Florine, tremurau chiloții pe mine când intram în clasa voastră din cauza ta. Ți-amintești ce m-ai întreat la reabilitarea lui Pătrășcanu și criticarea lui Dej de Ceaușescu? Din cauza ta am renunțat să mai iau clasa voastră în anul IV de liceu.” Ne-dat pe mâna directoarei din Satu Mare, la origine, și la a doua oră a strigat: „Să iasă în față cel ce vrea să se facă profesor de istorie. Hai Negoită, nu te știi?” M-a ascultat 40 minute despre cauzele colonizării

sașilor și secuilor în Transilvania”. După 40 de minute, îmi spune: „Ai nota 4, că ai vorbit despre consecințe, nu cauzele colonizării”! Mi-au dat lacrimile, deși colegii nu credeau și spuneau că am luat 9. L-a chemat pe colegul de bancă și i-a arătat nota 4. După absolvire a murit profesorul de franceză ce mă invita acasă la el pentru a juca șah și mă ruga să-i moștenesc „biblioteca”, neavând copii. M-am întâlnit cu profesoara de istorie și mi-a spus: „Ai văzut dacă ți-am pus 4 la istorie, te-am ambiționat și ai reușit cu 17 pe un loc!” Șahul, a fost marea moștenire de la tatăl meu care m-a ajutat enorm în viață, iar în liceu jucam cu directorul adjunct, profesor de psiho-pedagogie, un unicat prin mentalitate și vocație, pe care-l băteam cu 3-2, 2-1, dar pe profesorul de matematică îl băteam din ambiție cu 3-0, fiind de 2 ori în finală, pe regiunea Galați atunci. Puteam face carieră în sport dar fotbalul și fetele precum cele 4 volume ale *Tratatului de Istorie* din biblioteca liceului au rămas cu adnotări și semne de întrebări și mirare!

Facultatea de Istorie din București unde am intrat al doilea și am cunoscut profesori ce printre rânduri, ne adunau gândurile și nedumiririle de la Aron Petric, Dumitru Almaș, Dumitru Berciu, academicienii D. Condurache și Dinu C. Giurescu, dar și tinerii Zoe Petre și Ioan Scurtu ce ne deschideau porțile minții și dincolo de cuvinte, interpretări și obligații științifice. Ce poate fi mai grăitor și elocvent că lectorul Ioan Scurtu, susținuse doctoratul cu tema: „Istoria Partidului Țărănesc”, iar profesorul Maciu vorbea despre liberali și familia Brătienilor fără perdea, fără frică. Am rămas apropiat de profesorul Ioan Scurtu, cu care am susținut lucrarea de gradul I la 35 de ani, cu titlul: „Statul și dreptul între 23 august 1944 - 30 decembrie 1947”. Fac remarcă, că istoricul Ioan Scurtu, s-a născut la 27 noiembrie 1940, ziua în care era asasinat savantul Nicolae Iorga.

Facultatea de Drept și Doctoratul în „Istoria Dreptului Românesc” Din Cluj Napoca mi-a dat sentimentul de încredere și împlinire după 27 de ani pe băncile școlilor de la sat la Galați, București, Cluj. Profesorul de ISDR, Dumitru Firoiu, a vrut să mă oprească asistentul său, dar blestemul celui singur la părinți mi-a deturnat destinul ca și repartiția de procuror la Panciu-VN în 1983, unde întrebarea procurorului general, Popovici și șefului de cadre, Victor Popescu: „ai inimă de câine” m-a blocat și deși mi s-au dat 30 de minute, pentru a da răspunsul cu o plimbare până la Cișmigiu, n-am găsit răspunsul. Șeful de promoție de la A.I. CUZA IAȘI, TUDOREL TOADER, s-a dus în locul meu. Viitorul ministru m-a desemnat adjunctul său seara, și dimineața când trebuia să depun jurământul, mi-a dat telefon că unii nu au putut dormi la auzul numelui meu.

Avea bunicul țăranist „cinstit tataie”, o vorbă

„Așa e viața!”

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Capitolul I
EDUCAȚIE

FĂRĂ ȘCOALĂ...HELIADE

“

Fără școală să nu aștepte
nimeni nici părinți buni,
nici fii buni, și prin urmare
nici stat bine organizat
și bine cârmuit și păstorit.

*Omul, Minte și Suflul
Dezvoltare Personală*

”

Ion Heliade Rădulescu
(1802 - 1872)

ȘCOALA VIETII ȘI VIAȚA UNEI ȘCOLI

Jumătate de secol mi-am petrecut-o în școli, elev, student, dascăl, de la ciclul primar la cel liceal și universitar, de la învățător, la profesor de istorie, de la jurist, la consilier, de la expert la parlamentar, de la avocat la demnitar, de la țară, la oraș, de la copil, la om, de la Brăila, la capitală.

În urmă cu 15 ani am demarat la o ședință a comisiei de învățământ a camerei deputaților o cerere pentru o școală nouă. Ministrul de atunci, dl. Liviu Maior mi-a aprobat-o după o discuție prealabilă și o argumentație concretă. Greul abia începea. Unii reclamau, că de ce se face, alții, că Brăila e reședință, că sunt alte priorități, alte rude, că distrug parcul „municipal” dintr-un tânăr orașel.

Am pierdut primul tren pentru că ministrul mediului și directoarea agenției mediului mi-au spus că această școală, cât va fi în picioare, va fi contestată, reclamațiile vor curge gărlă. Am schimbat locația din centru la liceul teoretic. Au trecut ani, alte avize, alte studii, alte proiecte, etc.

„Birocrația, la românii aflați pe podul celor 2 capre”. Inspectorul general, încă viu, m-a lăsat în birou și a plecat în fața repetatelor insistențe de a finaliza o școală necesară, mai ales că, școala generală, e în proptele și acum și fără avizul direcției sanitare în fața riscului seismic. Un primar și un director de urbanism improvizau în înțelegerea lor telefonică și verbală, o livadă de nuci în noua locație. Alți opozanți, aceleași maniere.

Ca și parlamentar n-am abuzat de imunitatea mea ca să-i arunc pe fereastră în livada cu nuci imaginabilă, deși am avut momente că nu voi mai apuca ziua în care se va tăia panglica. Discuții cu constructorul, cu licitația, cu cei interesați sau dezinteresați aparent. Vrând-nevrând, am revenit în minister ca director general juridic, ca inspector superior și am obținut pentru finalizarea școlii 19, 2 miliarde lei la sfârșitul anului 2006.

Alte reclamații, alți „2 prieteni”, aceeași placă. De ce? La nivel județean aș dori să mulțumesc foștilor prefecți: Ilie Lascu și Mitroi, constructorului Concivia, primăriei și multor al căror nume nu-l rostesc, pentru. a nu da prilej unor politicieni să spună că e opera lor și a partidului din care fac parte și pe care-i rog să fie onești și să nu-și facă chip cioplit sau un titlu de glorie din munca, sacrificiul, competența, dăruirea, înțelepciunea celor ce în 15 ani au pus cărămidă cu cărămidă, cimentând un lăcaș de educație și cultură, o bijuterie unică pentru 1000 de ani și pe care o dedic foștilor mei dascăli de o viață și colegi, morți sau vii, precum și generațiilor viitoare.

Așa am procedat și cu casa de cultură, și cu prima stație *peco* privată, așa voi proceda și cu finalizarea bisericii, toate aflate în orașul Ianca, și a cărei inaugurare se va face pe data de 10 mai a.c. Mulțumesc tuturor, cu nume și fără nume, din minister sau inspectoratul școlar, celor ce m-au încurajat, stimulat, ajutat, precum și celor ce mi-au pus piedici, intrigi, invidii, etc.

Pe toți însă îi invit la inaugurarea acestui lăcaș de cultura, aflat la final și totuși un început, după 15 ani.

Mulțumesc lui Dumnezeu că am apucat și ziua aceasta și mă plec cu venerație pentru generațiile trecute și viitoare, de dascăli și elevi, în fața celor ce iubesc tinerețea, admiră frumusețea, dar nu se pleacă decât în fața adevărului. Omul sfințește locul!

SĂ ÎNVĂȚĂM A CONSTRUI, A MODELA, A EDUCA!

10 mai, 2008

DEPUTAT, prof. univ. dr. avocat, un yankeu pentru o mie de ani! FIE DASCĂLILOR ȘI COLEGILOR NOȘTRI, NEMURITORI și pentru un mileniu elevilor elevilor noștri, în veacul vecilor, în ROMÂNIA DODOLOAȚĂ, EDUCATĂ ȘI CIVILIZATĂ. AȘA SĂ NE AJUTE DUMNEZEU. NI HIL SINE DEO AM MÂNDRIA că AM FĂCUT DIN IANCA, o celebritate, cum spunea un vestit deputat de GORJ, în care am ctitorit o ȘCOALĂ NOUĂ, modernă, cu 19 săli de clasă, prima stație PECO PRIVATĂ din jud. BRĂILA, ctitor la CASĂ DE CULTURĂ, al cărei director am fost 3 ani și al noii biserici din centrul orașului. IANCA - devenită oraș la 5 mai 1989 cu 2 licee, al căror profesor am fost timp de 19 ani, în fața a peste 2 mii de elevi, la concurență cu cei peste 20 mii de studenți din BUCUREȘTI, GALAȚI, PITEȘTI, ORADEA, CLUJ, SIGHET, îmi dă bucuria că munca, profesionalismul, vocația, sacrificiile, știute și neștiute, au făcut din partenerii de dialog, comunicare și patriotism o OAZĂ DE EDUCAȚIE, NOBLEȚE, DEMNITATE ȘI INVITAȚIE la ISTORIE, JUSTIȚIE, OMENIE, CURAJ ȘI MOTIVAȚIE!!! FLACĂRA EDUCAȚIEI ȘI PATRIOTISMULUI TREBUIE DUSĂ PE MAI DEPARTE DE ZECILE DE GENERAȚII DE ELEVI ȘI STUDENȚI, DE ROMÂNII ONEȘTI ȘI PATRIOȚI!! SUS INIMA ROMÂNII!! SUNTEM URMAȘI DE DACI ȘI DE ROMANI!!

OLIVIU GHERMAN a fost încântat de tăierea panglicii la Ianca în mai 1996, a făcut LAUDATIO ÎN DELEGAȚIA PERMANENTĂ, apoi la alegeri, IANCA fost singurul oraș din cele 4 unde a câștigat PSD. Cine a greșit PSD SAU SUBSEMNATUL???? ȘI EU AM GREȘIT. AM FOST PROPUS LOCUL 1 LA Brăila în '96, de DAN MARȚIAN, dar, NĂSTASE a spus că i-am cerut cu o zi înainte că vreau în diplomație, nu în parlament, ceea ce era adevărat, 50-50 la sută.

— ※ —

CE ȘCOALĂ-NALTĂ

Ce școală-naltă-i bătrânețea!
E cea din urmă facultate.
În ea înveți nu cum se-adună,
ci cum se lasă-n urmă toate.

Talent, putere, frumusețe,
tot ce te-mpodobește odată
se scutură ca trandafirii
mușcați de brumă și de zloată.

Zărești adesea în oglinda
un chip străin, și ți se pare
că totul e un joc de umbre
și de oglinzi diformatoare.

Să poți păstra în suflet pace
când ești ca marmora sub daltă...
Să pierzi orice, dar nu nădejdea...
Ce har măreț! Ce școală-naltă!

Costache Ioanid

— ※ —

EU SUNT PROFESOR!

Aș fi putut să fiu florar.
Iubesc florile și le-aș fi îngrijit cu drag,
Ca să dăruiesc lumii frumusețe, parfum și culori.
Aș fi putut să fiu brutar.
Din cele mai curate boabe de grâu
Aș fi plămădit cele mai bune pâini și le-aș fi oferit cu multă bucurie.
Medic aș fi putut deveni,
Apărând cu devotament comoara cea mai de preț a oamenilor-sănătatea.
Și pictor aș fi putut ajunge.
Chiar dacă nu aș fi pictat cele mai frumoase tablouri,
Aș fi bucurat multe priviri cu picturile mele.
Scriitor aș fi putut să fiu.
Știu sigur că măcar una dintre cărțile mele ar fi ajuns bestseller.
Actor aș fi putut ajunge
Și m-aș fi străduit să joc cu pasiune roluri memorabile.
Aș fi putut să devin aviator.
Ca să conduc oamenii, cu îndemânare, dincolo de nori
Și să-i ajut să privească de sus pământul și marea...
Dar am ales să fiu profesor.
Ca să îngrijesc cele mai frumoase flori,
Să plămădesc cele mai istețe minți